

Novičke NS

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1097

23.03.2024 (135)

Michael Kühnen

Druga revolucija I. zvezek: Vera in boj

10. del

Hinavščina je, ko demokrati trdijo, da je v Zahodni Nemčiji svoboda izražanja.

V zvezi s tem je treba omeniti citat (žal ne vem, čigav), ki natančno opisuje dejanske razmere: "*V demokraciji ima vsakdo pravico, da kadar koli vstane in pove vse, kar mislijo vsi.*"

Toda vsakdo, ki si v tem sistemu upa misliti sam, se nauči o demokraciji, to je o demokratičnem terorju mnenja. Radikalni odloki, prepovedi poklicev in sistem obveščevalcev pričajo o strahu demokratov pred lastnim ljudstvom. Manfreda Röderja so pregnali v izgnanstvo, Wolf Dieter Eckart je bil obsojen na dolgoletno zaporno kazen, sam sem bil v priporu - svoboda mnenja Nemčija 1978!

Hinavščina je, ko demokrati pravijo, da je sodelovanje ljudstva pri odločanju mogoče prek strank. Odločitve se že dolgo ne sprejemajo več v parlamentih (ali so se sploh kdaj sprejemale?). Osnovne smernice tako ali tako prihajajo iz Washingtona in Jeruzalema, o vsem drugem se odloča v dobro umazanem sporu interesnih skupin. Veliki monopoli, mednarodne korporacije, enotni sindikat, zlata in blede rdeča (socialdemokratska) internacionala imajo v rokah pravo oblast. Ljudje se sploh ne pojavljajo več; govoriti tu o njihovih možnostih sodelovanja je absurdno in smešno. Naloga strank je le odvrniti pozornost ljudi od dejanskih

razmerij moči, tj. igrati gledališče in mimogrede loviti morebitne težnje po nezadovoljstvu protesta z njihovimi desnimi in levimi skupinami (glej SPD v primeru APO in CDU-CSU v primeru NPD).

Ljudje intuitivno čutijo, da jih vodijo za nos. To se kaže v vse večjem razočaranju nad strankami in vse večjem deležu protestov in neudeležbe na volitvah. Toda "mehko zatiranje" deluje preveč dobro: 10-15 % bi bilo pripravljenih voliti nacionalno desno stranko, 6-8 % zeleno stranko, približno 10 % davčno stranko, toda ko pride čas, prevlada strah, da taki skupini vendarle ne bo uspelo, in ta resignacija vodi do tega, da doslej ni bilo mogoče oblikovati prave opozicije. V "demokratični" državni stranki je organiziranih manj kot 2 % prebivalstva, kar je tako po odstotkih kot po številu manj, kot je bilo članstvo NSDAP še leta 1945 - naj živi demokracija, "vladavina ljudstva"!

Ko demokrati trdijo, da v ZRN ni političnih zapornikov, je to **hinavščina**. Več kot trideset let po koncu vojne je Nationalsocialistična nemška delavska stranka še vedno prepovedana, propaganda stranke, prikazovanje svastike, nemškega pozdrava in posedovanje nacističnega propagandnega materiala se kaznuje z zaporom do treh let (člen 86 StGB). Poleg tega obstaja še Judenschutzparagraf (130. ali 131. člen StGB), ki vsako kritično razmišljanje o vlogi mednarodnega judovstva kaznuje z do petimi leti. (Včasih je dovolj trditi, da ni bilo zaplinjenih šest milijonov Judov ali da imajo Judje preveliko moč, kar pa se nato takoj prepričljivo dokaže v sodnih postopkih). Kako drugače lahko imenujemo tovariše, ki zaradi svojega političnega prepričanja kršijo te odstavke in gredo zaradi tega v zapor? So ujetniki vesti, politični zaporniki demokratov!

To je le nekaj primerov pomanjkanja značaja in lažnivosti tega sistema. Seznam bi lahko nadaljevali po mili volji, dovolj je, da preverimo uporabo temeljnih pravic za nemške kritike sistema, nationalsocialiste, od svobode mnenja do svobode zbiranja, od prepovedi preganjanja zaradi političnega mnenja do nedotakljivosti doma, in ugotovimo: demokracija obstaja samo za demokrate, ali kot pravijo sami:

"Ni svobode za sovražnike svobode."

Kaj je svoboda, pa svobodno določajo tisti, ki imajo moč. Toda to je sam po sebi povsem sprejemljiv argument:

Vsaka država ima pravico, in če se jemlje resno, celo dolžnost, da brani svoj obstoj.

In mi smo sovražniki države, sovražniki te države! Sovražimo ta sistem in ga želimo zrušiti! Potem nam rečejo:

"Ali bi dopustili nasprotovanje? Svoje politične nasprotnike ste zaprli v taborišča."

In to je tudi prav:

V našem razumevanju ljudske države pa ni državnih sovražnikov, saj bo vsakdo, ki je dobre volje, dobil priložnost, da dela in dela za svoje ljudstvo, tudi če nam politično ne pripada. Potemtakem obstajajo le sovražniki ljudstva, proti katerim se bomo neusmiljeno borili, ker želijo spodkopati narodno enotnost našega naroda, ki jo tako zelo potrebujemo. Ti argumenti so torej sami po sebi navidezno tehtni, toda ali sme demokracija govoriti na tak način?

"Liberalno-kapitalistični sistem" se mora na koncu odločiti, kaj želi biti: mehanizem za uveljavljanje volje večine, tj. demokracija - vladavina ljudstva, ali liberalistična svetovnonazorska država, ki bi vzdrževala sistem ideoloških programskih točk (FDGO), navsezadnje tudi proti volji ljudstva.

To pomeni, da liberalno-kapitalistični sistem svojim nasprotnikom - vključno z nami - ponuja priložnost, da ga premagajo z lastnim orožjem, z demokratičnimi sredstvi, kot jim je to že enkrat uspelo leta 1933! Če bi demokrati to dovolili, bi bili dosledni in pošteni. Če bi res mislili, da je FDGO tako dobra in trdna, bi se morali spopasti z dejstvom, da mora ljudstvo izbirati med radikalnimi alternativami, sicer nima kaj izbirati.

Ali pa se odločajo za zatiranje opozicije, za "militantno, bojevito demokracijo", za liberalistični Weltanschauungsstaat. Tedaj nasprotniki tega sistema, torej mi, nemški borci za svobodo, vemo, na čem smo, in se zavedamo, da je liberalno-kapitalistični sistem v Bonnu v nasprotju z Weimarsko republiko mogoče nazadnje odpraviti le z revolucijo.

Kakšno odločitev bodo sprejeli demokrati, je odvisno od njih samih. Vendar pa kot Nemci s hrbtenico pričakujemo poštenost in doslednost tudi od naših ideoloških nasprotnikov in sovražnikov. Toda te v bonnskem sistemu ni mogoče najti, kajti čeprav uradno še vedno govorijo o svobodni pravni državi, ki temelji na Voltairovem načelu: *"Sovražim vsako besedo, ki jo izreče (politični nasprotnik), vendar sem za njegovo pravico, da jo izreče, pripravljen kadar koli umreti"*, so se demokrati v resnici že zdavnaj odločili za drugo možnost:

Ljudem sploh ne dajemo možnosti izbire med tremi ideološkimi sistemi našega časa, med komunizmom, liberalnim kapitalizmom in nacionalsocializmom. Liberalni kapitalizem se tako izkaže za sistem organizirane hinavščine in to sem imel v mislih, ko sem govoril, da so demokrati najbolj odvrtna bitja, ki so kdajkoli vladala narodu. Zato spoštujemo boljsevike, ki so borci, ki vedo, kaj

hočejo - četudi se z njimi krčevito borimo. Do demokratov pa z zdravim moralnim instinktom mladosti čutimo le eno - prezir!

Ko se srečamo s komunisti, se jeklo sreča z jeklom; ko se srečamo z zagovorniki liberalno-kapitalističnega sistema, vidimo le odvratno blato. V tem kontekstu še beseda o uporabi nasilja, strategiji volkodlaka, oboroženem podzemnem boju.

Iz slednjega je razvidno, da je liberalno-kapitalistični sistem prav tako odločen zagotoviti svoje preživetje proti volji ljudi kot komunisti. Le sredstva so drugačna:

Demokrati se izkažejo za pametnejše in bolj zvite - ljudi odvrtaajo s predstavo "svobodne igre političnih sil", jih omamljajo z blaginjo in potrošništvom ter nežno in nevsiljivo zatirajo politično opozicijo. Zato ni nobene moralne razlike med bojem za svobodo na Vzhodu in Zahodu. Nacionalni socializem v boju proti kapitalizmu in komunizmu!

Glede na diktaturo vzhodne cone si nihče ne bo mislil, da bi od nas zahteval, da se tam odkrito organiziramo in se udeležimo volitev v ljudsko zbornico. Nikogar ne preseneča, da se nacionalsocialisti zbirajo v podzemlju in ne izključujejo povsem oboroženega odpora. Enako velja za zahodna območja naše okupirane domovine.

OBOROŽEN ODPOR PROTI DEMOKRACIJI JE TUDI MORALNO UPRAVIČEN, ČE NI USMERJEN PROTI NEDOLŽNIM LJUDEM! Menim, da je to jasno iz tega, kar sem povedal. Toda:

MORALNO UPRAVIČENO NE POMENI HKRATI TAKTIČNO NUJNO!

Oboroženi boj za svobodo desnice v ZRN v sedanji zgodovinski fazi strogo zavračam! Nismo v revolucionarnem položaju! Ljudje se niti malo ne zavedajo mehanizmov mehkega zatiranja, za volkodlaka v tem trenutku ne bi imeli niti najmanjšega razumevanja.

Zagovorniki oboroženega odpora pravijo, da bi bil liberalno-kapitalistični sistem v primeru nadaljevanja vojaškega boja za svobodo, torej v smislu mednarodnega prava in tehnično gledano kršitve kapitulacije in premirja z dne 8. maja 1945, prisiljen odvreči demokratično masko in se pokazati v svoji pravi podobi, kot nadomestni agent zmagovitih sil proti lastnemu ljudstvu - **To drži.**

Vendar takšna strategija precenjuje našo lastno moč. Nemško osvobodilno gibanje bi bilo izčrpano pri poskusu organiziranja vojaškega boja proti okupatorskemu režimu. To bi bil brezupen in nekoristen boj, v katerem bi nesmiselno žrtvovali najboljše. Morda bi bil položaj za nas drugačen, če ne bi anarhisti in komunisti po vrsti ustanovili partizanske frakcije, Frakcije Rdeče armade (RAF).

RAF se že leta oboroženo bori proti zatiralskemu aparatu liberalnega kapitalističnega sistema. Iskreno obžalujem nedolžne žrtve terorističnih akcij v slogu RAF, vendar ne bom skrival svojega "skrivnega veselja" nad tem bojem med našimi zagrizenimi sovražniki, komunisti in demokrati. Veleposestniki se tresejo, demokrati se skrivajo za bodečo žico in strojnicami, medtem ko se je Adolf Hitler lahko v odprtem avtomobilu vozil skozi navijaške množice. Razlike med demokracijo in ljudsko državo ni mogoče jasneje ponazoriti!

Dokler obstaja RAF in v Nemčiji ni revolucionarnih razmer, je volkodlak neuporaben in celo škodljiv. Seveda se lahko nacionalni aktivisti v vojaških športnih skupinah vojaško pripravijo na končni spopad, ki navsezadnje ni povsem izključen, vendar trenutno ne sme biti oboroženega boja za svobodo od desnice.

Ne razburjajte se zaradi strahu, sistem samo čaka na našo napako, da bi našel vzvod za popolno zatrtje gibanja. Trdno verjamem, da bomo tako kot voditelj našli izvedljivo zakonito pot do oblasti. Posledice in sklepi neuspele revolucije z dne 9. novembra 1923 še vedno veljajo. Prihodnost pripada nam! Premagajmo skušnjava, da bi umetno pospešili tok zgodovine. Vse, kar je resnično veliko, mora dozoreti, da postane močno. Naš čas še ni prišel.

Poleg hinavščine vidimo v nebrzdanem, nebrzdanem materializmu drugo osnovo življenja liberalnega kapitalističnega sistema. To se kaže v razkošnem življenjskem slogu in neomejeni podkupljivosti demokratičnih politikov, ki kot paraziti ne živijo za svoje ljudi, temveč od njih. Kot prašiči pri koritu si privoščijo udobje, znižujejo pokojnine, zvišujejo davke in podvajajo diete, pri tem pa ne pozabijo, da se z ustreznim glasovanjem pustijo plačati veliki industriji, nadnacionalnim oblastem ali unitarnim sindikatom.

Le redko vidijo plenarno dvorano Bundestaga, svoje volilno telo skoraj nikoli, razen ko se spet približuje čas volitev, toda na sprejemih ali dragih študijskih potovanjih jih vedno srečamo v diskretni obleki z zveznim križem za zasluge in dobrimi manirami, so obraz idealne, meščanske podobe sveta. Njihove spodrsljaje in škandale sistemski tisk običajno namerno zamolči. A kljub temu široka množica prebivalstva do njih kaže izjemno pravičen instinkt: Ljudje o teh svojih "predstavnikih" nikoli niso imeli posebej dobrega mnenja.

Kako malo pravice imajo ti poslanci, da se imenujejo "predstavniki ljudstva". Kdo od njih ima še vedno resnične stike z ljudmi? "Kje so delavci, mali ljudje, ki naj bi jih zastopali?" V parlamentu vidite funkcionarje, javne uslužbence in predstavnike industrije, kdo pa zastopa ljudstvo? Ljudje sedijo pred televizijskimi zasloni in se čudijo!

V teh vrstah so zagotovo posamezniki dobre volje. Med njimi so idealistični demokrati, ki jih kot vse idealiste spoštujemo, čeprav se z njimi ne strinjamo in se z njimi borimo; med njimi pa so tudi ljudje, ki so spoznali, da tako ne gre več naprej. V mislih imam na primer Herberta Gruhla, poslanca Bundestaga, ki je postavil na kocko svojo kariero in leta 1978 prestopil iz CDU v zeleno gibanje. Vendar jih je le nekaj. Prevladali so paraziti, ki lahko pričakujejo dobro življenje zaradi dela ali nedelovanja poklicnega politika, in učinkoviti, neopazni tehnokrati, ki izvajajo navodila večinoma anonimnih oblasti in delujejo v njihovem imenu, kot da oblikujejo politično prihodnost naše države.

Toda novi gospodarji iz leta 1945 zagotovo vedo dvoje:

Demokracijo so Nemcem dvakrat vsilili zmagovalci po izgubljenih vojnah. Ljudje nikoli niso bili vprašani, ali si res želijo takšno obliko države in gospodarstva. Osnovnega zakona ni potrdil niti svobodno izvoljeni parlament s sodelovanjem vseh strank niti referendum. Prepoved NSDAP in vseh njenih podružnic je bila preprosto prevzeta iz zavezniških okupacijskih predpisov v kazenski zakonik nove republike. Ljudstvo se v bonnskem okupacijskem režimu sploh ne pojavlja:

Nobenega glasovanja o ustavi, nobenega referenduma ali plebiscita, nobenih svobodnih volitev predsednika države, temveč prepovedi strank, financiranje demokratične državne stranke z davki, prepoved NS in 5-odstotna ovira.

V Nemčiji ni demokratov, razen tanke plasti tistih, ki so na oblasti, in neposrednih upravičencev. Tega se dobro zavedajo. Toda nemško ljudstvo je bilo vedno poslušno oblasti in nenaklonjeno revoluciji, in dokler lahko Nemci uživajo v razmeroma brezskrbnem zasebnem življenju in dokler obupne življenjske okoliščine ne spodbudijo širokih množic k upor, so za prihodnost našega naroda zaskrbljene le manjšine. Stabilnost liberalno-kapitalističnega sistema ne temelji na soglasju ljudi, temveč na njihovem zadovoljstvu z zasebnimi življenjskimi razmerami.

To, da je večina Nemcev danes, na začetku svetovne krize, še vedno sposobna živeti v takšnih razmerah, ni zasluga liberalnega kapitalističnega sistema, temveč je rezultat zgledne delavnosti in vztrajnosti nemškega ljudstva, ki je svoje bogastvo ustvarilo iz nič in je upravičeno ponosno na to, kar je doseglo.

Vendar je zasluga nacionalsocialistične države tudi ta, da so delavci postali partnerji, enakopravni državljani. Vzpostavila je družbeno obveznost lastnine in s tem prebudila občutek nacionalne skupnosti. Liberalno-kapitalistični sistem dolguje svojo stabilnost demonizaciji nacionalsocialistične ideje, hkrati pa uporablja nacionalsocialistične metode.

Dokler bodo demokrati upoštevali ti dve točki, bo sistem še naprej obstajal v

škodo nemškega naroda. Da bi demokrati lahko utemeljili obstoj svojega režima zgolj na omenjenih dveh načelih, so morali ljudi vzgajati v grobem materializmu. Vse ideale je bilo treba sčasoma osmešiti in pokvariti, vse vrednote skrbno omejiti na praznične dogodke. Ljudi je bilo treba navdušiti le za stanovanje, avto, televizijo, hladilnik in pralni stroj, nato za začasno stanovanje, drugi avto, drugo televizijo, zamrzovalnik in avtomatsko kuhinjo, nato za množično hranjenje, potrošništvo in idealni svet oglaševanja po ameriškem vzoru, nato za dolgočasne televizijske serije, deviantne spolne prakse in kaotični kulturni razkroj v literaturi, gledališču in ustvarjalni umetnosti. Toda vse to z enim samim namenom: **spraviti ljudi v stanje opojnosti in jih odvrniti od resničnosti.**

Od konca obnove, torej od šestdesetih let prejšnjega stoletja, najsposobnejši ljudje v Evropi živijo v strašno lepem sanjskem svetu, v umetno povzročeni dekadenci, ki uničuje duhovno, duševno in telesno zdravje našega narodnega telesa. Le tako bi lahko prevzgojiteljem dolgoročno uspelo iz možganov Nemcev izžgati idejo nacionalsocializma o ločenem nemškem bitju med Vzhodom in Zahodom, med komunizmom in kapitalizmom, jih narediti ubogljive in jih udobno izkoriščati.

Idejo o nemški svobodi je bilo mogoče zatreti in jo potisniti globoko v podzavest, kjer pa dremlje in bo znova oblikovala Nemčijo, ko bo že tako močno raztegnjeni sanjski mehurček nekega dne z glasnim pokom počil in bodo ljudje, prvič po desetletjih razočarani, znova zagledali resnični svet in njegove neusmiljene zakone. Tudi dejstvo, da demokrati ponovno uporabljajo stare nacionalsocialistične ukrepe, dolgoročno ne more rešiti liberalnokapitalističnega sistema; pravzaprav se izkaže za škodljivo, saj tudi tu deluje izključno po materialističnih načelih. Rezultat spominja na presaditev srca, ki jo opravi medicinski laik na podlagi znanstvenega učbenika.

Tukaj je nekaj primerov:

Tretji rajh je Nemce vzgajal v skupnost ljudstva z jasnim zavedanjem, da lahko človek ljubi svojo domovino le, če ga ta obravnava enako in spoštuje enako kot vse druge pripadnike ljudstva. Tako je nacionalsocialistični ljudski državi uspelo premagati fronto delavskega razreda proti državi in delavec je prvič začutil, da je polnopravni član ljudstva z vsemi pravicami in dolžnostmi. Liberalni kapitalistični sistem se še danes opira na to vzgojo delavca, ki jo je zagotovil nacionalsocializem. V Nemčiji je malo stavk in delavci so se še vedno pripravljani žrtvovati v interesu celote.

Tretji rajh je Nemcem jasno pokazal, da gospodarstvo zadeva vse, da celoten narod trpi, če gre enemu gospodarskemu sektorju še posebej slabo, da so

pretirane zahteve ene strani pogubne za vse. Danes se temu reče socialno partnerstvo, saj izraz Volksgemeinschaft ni več v modi.

Tretji rajh je z Nemško delavsko fronto ustvaril institucijo, v kateri so država, delodajalci in delavci skupaj iskali rešitve za humano organizacijo sveta dela in prav tako skupaj načrtovali nadaljnji razvoj nacionalnega gospodarstva.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Nachdem Hitler nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 in der nationalsozialistischen Bewegung starb, ist er immer in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Abwärtswort von Massenmord, Völkermord, Verfolgung und Verleumdung haben nicht ausgeblendet, das Leben für das gesamte Volk unseres hochgeliebten Führers Adolf Hitler zu vereinfachen.

Alle Nationalsozialisten sind unsterblich verbunden. Und es ist unsere Aufgabe, den Kampf um die Erhaltung unserer rassen zu führen. Die Bewegung ist zwar stiller geworden, aber die Größe des biologischen Volkstums ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der wertvollste Gegenstand ist das Leben, das Volkstum ist gegen alle rassenwidrigen Völker (?) - zu kämpfen, keine Mittel und kein Verstecken, Überlebend und Rassenreinigung.

Ob "Nazi" oder "Hitler", ob in "Walden" oder im "Brennender", ob nur Propagandamental "Schwarz" oder auf einem Schießfeld andere Art, jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Hail Hitler!
Gottard Lisch

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Novičke NS
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Prednje poročilo
Intervju z Molly
Tretji del

NSK: Vaši trenutni projekti so očitno povezani s filozofijo in umetnostjo.

Opitite svoje mnenje o vplivu teh tem na politiko.

Molly: Poskušam se vedno posodobljati fotografirajo, vendar se večinoma osredotočam na Adolfa Hitlerja in Volkovo - človeštva (www.mourningthecentury.com/ truth.htm). Zdaj sem na 21 straneh, a imam še veliko dela. Prevedeno drugo svetovno vojno je absolutno minsko polje informacije. Ko slišiš informacije o eni stvari, najdiš še dve stvari, ki jih je treba raziskati. Počutili se, kot da si arheolog, ki odkriva zakopano preteklost. Preteklost, za katero bi raje, da ne bi prišla na dan. Za poplavo informacij in slik se lahko ponovno zahvalimo internetu. Izjemno redke stvari so se z leti

the NEW ORDER
Number 176 (1975) Founded 1975 April 26, 2019 (136)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the post-war National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware Europeans and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battles, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottard Lisch

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO je največji na svetu
Ponudnik nacionalsocialistične propagande!
Tiskane in spletne periodične publikacije v številnih jezikih
Na stotine knjig v mnogih jezikih
Na stotine spletnih strani v mnogih jezikih

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!